

anstille saadanne praktiske Prøver, som i Længden ikke kunde undværes. Rimeligvis vilde han endog-saa blive nødt til at bygge sig et Par smaa Forsøgs-motorer . . . Men alle disse Tanker maatte foreløbig hvile. En af hans Professorer, til hvem han straks havde henvendt sig for at kunne lægge en Plan for sine Øvelser, havde anbefalet ham at regne med en Studietid af halvandet Aar. Selv fastslog han at ville nøjes med den halve Tid. Og han op-tog i den Anledning paany sin Ungdoms frejdige Løsen: Jeg vil.

Saa sad han da igen i et fattigt lille Kammer og kæmpede for Livet og sin Fremtidslykke. Li-gesom i sin Tid i Nyboder stod han op om Mør-genen ved Fabrikernes Hanegal, og hans Vindu var i Almindelighed det sidste, bag hvilket Lyset om Aftenen slukkedes paa den lille, landlig stille Villavej. Skønt hans Maal, saa stort det ogsaa var, ikke længer havde nogen eventyrlig dragende Gyl-denglans over sig, tog han fat paa Arbejdet med en Iver og Udholdenhed som ingensinde før, uden at hæmmes af disse pludselige, pinlige Anfald af Modløshed, der i forrige Tider saa hyppigt over-faldt ham. Han ventede sig ikke noget stort ma-terielt Udbytte af sin Opfindelse, ja han ønskede sig det knap. Det vilde være ham Belønning nok at vide, at han virkede for Menneskehedens Vel. Alt, hvad han for sit personlige Vedkommende haabede af sit Arbejde, var, at han ved dets Hjælp skulde faa Lov til at leve et jævnt og muntert, virksomt Liv i inderlig Forening og Forstaaelse med den, hans Hjerte længtes efter.

Men paa sin Kærlighed til Inger vovede han dog endnu ikke rigtig at opbygge nogen Fremtid. Saa ofte hans Tanke begav sig paa Vej til Bøstrup